

ליובאוויטש

ב"ה

"בשעה שישינו תוקף הגשמיות והחומריות, יש צורך לבקוע זאת על ידי אור חזק ביותר, שהוא ענין של עמידה בתוקף ללא פשרות, ועל ידי זה נעשית היציאה מאפילה לאור גדול, בביאת משיח צדקן בקרוב ממש". (שיחת י"ט תמוז תשי"ט)

1 ימים הסמוכים לג' תמוז תשע"ח

מהי ליובאוויטש?

ליובאוויטש זו אמת. ליובאוויטש זו שלמות. ליובאוויטש זה אהבת ה', אהבת התורה, אהבת ישראל. ליובאוויטש זה עמידה על עקרונות, ללא פשרות. ליובאוויטש זה תוקף של קדושה. ליובאוויטש זה הקפדה על קוצו של יו"ד. ליובאוויטש זה הידור מצווה. ליובאוויטש זה להיות מונחים ברוחניות. ליובאוויטש זה לסלוד מתאוות העולם, ולהכניס אלוקות בגשמיות. ליובאוויטש זה לשאוף לדרגת 'בינוני'. ליובאוויטש זה ללמוד חסידות. ליובאוויטש זה לחיות חסידות. ליובאוויטש זה לעבוד את ה' בכל לבבך. ליובאוויטש זה ביטול. ליובאוויטש זה "לבטל רצונך מפני רצונו". ליובאוויטש זה ופרצת. ליובאוויטש זה שליחות. ליובאוויטש זה התקשרות מוחלטת לרבי. ליובאוויטש זה משיח! זוהי ליובאוויטש!

פותחין בדבר מלכות <<<

איך זוכים לדור ישרים

כתוב במדרש אודות השכר שמקבלים על ידי העבודה דאשר: "מאשר שמנה לחמו - שהוא מעמיד בגדי שמונה". וכך מפרש רש"י על הפסוק "יהי רצוי אחיו" - "שיהיו בנותיו נאות כו' נשואות לכהנים גדולים" (ההולכים בשמונה בגדים). איזו שייכות יש ל"בנות נאות" עם כהנים גדולים? ועל כורחך צריך לומר שהכוונה בעניין היופי כאן הוא ליופי רוחני, השייך לכהונה גדולה: עניינה של אשה הוא "אעשה לו עזר כנגדו", עזר להבעל בעבודתו. וכפי שמצינו בעניין עבודת כהן גדול בפרט, שבשעת עבודתו ביום כיפור לפני ולפנים, היה נוגע העניין ד"וכיפר בעדו ובעד ביתו" - "זו אשתו", ובלי זה לא היה יכול לעבוד עבודתו. היופי האמיתי של האשה היהודייה - העניין ד"כל כבודה בת מלך פנימה", שפירושו עניין הצניעות - מביא סיוע לכהונה גדולה. וכיצד זוכים לכך? על ידי העבודה ד"דונו דיני". כאשר ההנהגה היא בקבלת עול על פי שולחן ערוך, ובכלל זה עניין הצניעות - זוכים להקים דור ישרים עם בני ובני בני עוסקים בתורה ומצווה, עד לכהנים גדולים. (מהתועדות יום שמחת תורה תשי"ט)

מה ליובאוויטש תובעת? <<<

פארבריינגען חסידי

עם הגה"ח הרב חיים שלום דייטש שי ראש כולל צמח צדק בירושלים העתיקה ת"ו

מספרים על כפרי פלוני שהתקשה להבין בשביל מה זקוק האדם לראשו. את הרגליים צריכים - בשביל ללכת. את הידיים - כדי לחרוש ולקצור. אבל לשם מה צריך את המצח שלו. כל החלק שמעל העיניים מיותר לגמרי! עד שעלתה בדעתו של אותו כפרי התשובה: כשיוצאים לשדה והשמש קופחת, חייבים לחבוש כובע. לכן צריכים ראש, כדי שיהיה על מה להניח את הכובע... אבל האמת היא שיש סדר מסודר. קודם כל מוח - חכמה, בינה, דעת. אחר כך לב - חסד, גבורה, תפארת. ולבסוף מגיעים לרגליים - נצח, הוד, יסוד, מלכות. זהו באמת הסדר המקורי של העבודה. ואצל חסידים זה היה מסודר לפי סדר עבודת היום. תחילה היו לומדים חסידות ומתבוננים - הראש. לאחר מכן מתפללים באריכות ומביאים

להרגש את המסקנות של ההתבוננות - לב. ולבסוף מתוועדים, פארבריינגען, שהלוא תכלית ההתוועדות היא להביא את המוחין והמידות אל עולם המעשה בפועל ממש - רגליים. ולכן הוצרכו גם לקצת 'משקה' בהתוועדות. כי להוריד מושכלות והרגשים לפעולות בשטח, זה עבודה קשה. וצריך קצת 'לבלבל' את הראש, ולהיזז הצידה את הישות. אמנם יש שעושים חשבון הנפש עם עצמם, ומקבלים החלטות בפועל ללא כל 'סדר' ההשתלשלות' הזה; והם ממצים באמת את עבודת ה'רגליים' וה'נהי"ם' באופן ישיר וללא הקדמות. אבל אם רוצים שהעבודה בשטח המעשי תצמח על שורשי המוחין והמידות, שכפי שאכן צריך להיות, אזי נדרש כל ה'סדר' הנ"ל.

לחשוב על השורש

הרבי המהר"ש כותב במאמר (ד"ה

"העושה סוכתו" תרל"ד) על עניין התשובה ביום הכיפורים, שפועלת בירורים שעל ידם באים לקדושת צל הסכך (בחג הסוכות). ובזה מעלת הנשמות שירדו לעולם הזה, שמתעסקות בעבודת הברורים, לעומת הנשמות שעדיין למעלה. וזהו "שחורה אני ונאווה בנות ירושלים" - שאף על פי שהנשמות שירדו, הן בבחינת "שחורה" מגשמיות העולם, בכל זאת "ונאווה" - הן נעשות נאות על ידי עבודת הברורים שנפעלת דווקא בעולם הגשמי. "בנות ירושלים" - אלו הנשמות שעדיין לא ירדו, שיראתם שלמה, וזהו "ירושלים" - "יראה שלם", שיראתם בשלמות. ובתוך הדברים מביא, שעיקר התשובה ובקשת הסליחה ביום הכיפורים, זה "על פגם היראה". על כך שה"יראה" לא "שלם", לא בשלמות כנדרש.

בדרך כלל עיקר עבודת התשובה שלנו היא על מעשים שונים, שאנו עושים או נמנעים מלעשות, כמו למשל, מה שאין אנו מכוונים בכל התפילה אפילו את פירוש המילים, או לדוגמה על שהסתכלנו במה שלא היינו צריכים להסתכל. אבל על עצם הרגש ה"יראה" - יראת השמים שלנו

אינו מרבים לחשוב. וייתכן שאם היינו חוזרים בתשובה על זה, רוב העניינים שאנו עוסקים בהם ביום הכיפורים היו נפתרים מאליהם. שהרי אם בשעת התפילה עומדים ביראה הראויה לפני בורא, בוודאי חושבים על פירוש המילים שמוציאים מהפה. ואם חושבים מדי פעם על "הנה הוי' ניצב עליו", הדבר מסייע להימנע מהסתכלויות אסורות. וכך גם בשאר העניינים. אלא שאנו עוסקים בפעולות הפשוטות ולא בהרגש היראה.

במאמר הנזכר רואים ש"עיקר המשך בעמ" 2

אם בשעת התפילה עומדים ביראה הראויה לפני בורא, בוודאי חושבים על פירוש המילים שמוציאים מהפה. ואם חושבים מדי פעם על "הנה הוי' ניצב עליו", הדבר מסייע להימנע מהסתכלויות אסורות

מעוניין לקחת חלק? <<< דרושים נציגים פעילים מרחבי הארץ <<<

צור עמנו קשר...
טל. 02-5722770
פקס. 02-5324679
chabad@chasdei.org

עמוד 6 | הדרך הבטוחה להצלחה בשליחות הרב זלמן נוטיק

עמוד 4 | מפגש אבהי באמצע הלילה הרב מיכאל וייגל

עמוד 2 | השאיפה נשארה המגמה השתנתה הגה"ח הרב נחום שמריהו ששונקין ז"ל

מעוניין לקבל את העלון באופן קבוע? בדואר/בפקס/במייל? <<<

זכרונות מליובאוויטש

הגאון החסיד ר' נחום שמריהו ששונקין ז"ל

לפנינו קטעים מתיאור קורות חייו של ר' שמריהו וגולגוליו מעיירת הולדתו ברוסיה הלבנה אל ישיבת תומכי תמימים בליובאוויטש שבליובאוויטש:

חסיד חב"ד, שהסביר לו על דרך חב"ד, כפי שהוא מתאר בהמשך זכרונותיו:

בהמשך הזמן נודע לי, כי בעיר זו דר מחותנו של הרבי מליובאוויטש, הרב רבי אברהם שניאורסאהן, מגזע נשיאי חב"ד, וכי אצלו אוכל ללמוד מהי ליובאוויטש ומהי חסידות. ביקרתי אותו והוא קירבני מאוד ודיבר על ליבי שאין בעבורי מקום טוב יותר מישיבת ליובאוויטש. הוא הוסיף להסביר לי, כי כל השמועות על ליובאוויטש, אינן אלא בדותות, שכן חסידות אינה קבלה אלא לימוד והשגה נפלאה. נהנית והתעודדתי מדבריו, ובישרתי לו שכבר החלטתי לנסוע לליובאוויטש, לקיים מה שאמרו "הווי גולה למקום תורה". כנראה שם הוא מקום התורה שלי.

<< לא הכרתי את חבריי >>

לאחר נסיעה לא קלה הגיע ר' שמריהו למחוז חפצו. וכך הוא מספר:

כשנכנסתי לאולם הגדול, קיבלו את פני בשמחה רבה, הרבה מחבריי מלפנים, אשר למדו עמדי בישיבות קרמנצ'וג, וייטקא ואמטשיסלאב. סיפרתי להם את גודל התלאה אשר מצאתני בדרך, אך הם השיבו לי בשמחה רבה ובפנים צהלות, כי הכול כדאי ומאשרים היו שהשגחה העליונה הביאתם הלום. הם הוסיפו כי כבר זכו לטעום על קצה המזלג מעץ החיים, כאשר רכשו ידיעה קלה בחסידות שהיא מרפא לנפש ממש. שכן, כאמור, לימוד החסידות אינו קבלה ולא ביאור על קבלה, לא דרוש ולא מוסר, כי אם מסכת בפני עצמה: לימוד עמוק, חכמה וחקירה עמוקה בענייני אלוקות, כמו לימוד הנגלה. "אשריך שבאת עד הלום! ברוך בואך!", הפטירו אליי בשמחה.

לא הכרתי את חבריי, כי נשתנו מאוד. הם השתנו בלבושם, בהרגשתם ובשאיפתם. וגם בפניהם נשתנו כבר. בטרם באנו לליובאוויטש, חזקה אצלנו ההרגשה של ההשתוות אל העולם. הליכות העולם תפסו בקרבנו מקום רחב מאוד, והדבר התבטא בלבוש ובתספורת, הן כלפי חוץ והן כלפי פנים.

סיימתי את לימודי בישיבות הקטנות בסוף חורף שנת תרס"ה. כנהוג למדו בישיבות הקטנות לגרוס ולהבין כל סוגיה בש"ס, בלימוד עצמי בלי עזרת מורה ורב, ומשסיימו היו גולים לישיבות הגדולות להשתלם בבקאות בש"ס ובחריפות. באותה תקופה היו הישיבות הגדולות המפורסמות בעולם: טלז, וולוז'ין, סלובודקה, מיר, ראדין - וליובאוויטש.

עמדתי על פרשת דרכים ולא ידעתי לאן לפנות. אמנם למדתי בקרמנצ'וג, עיר של חסידים - חסידי פולין וחסידיו ליובאוויטש - אבל אני לא באתי בקהלם. לא ידעתי אפוא דבר בחסידות בכלל, ובחסידות חב"ד בפרט. נפגשתי עם בחורים שבאו מטלז, וולוז'ין וכו', והנה כולם קצוצי פאה, מגדלי בלורית, ומתאוננים על גורלם על כי חניכיישיבות המה, ומה יהא עליהם בתכליתם?! הללו החליטו ללמוד חכמות חיצוניות, מתוך תקווה להיות רופא, עורך דין וכדומה. כאשר שמעתי את דבריהם, גמרתי בליבי שלא לנסוע לישיבות אלו - אף שהבנתי כי לא כל בני הישיבות כמוהם - שכן נוכחתי שרוח ההשכלה כבר חדרה לתוך בית מדרשם, ויראתי לנפשי שלא תפגע גם בי.

תחילה התלבטתי אם לנסוע לראדין לישיבת ה'חפץ חיים', משם חזרו הבחורים יראים ושלמים, או לליובאוויטש. עד מהרה גמרתי אומר שלא לנסוע לא לכאן ולא לכאן. לא שמתי פניי לישיבות לומדי המוסר, בגלל רוח של מרה שחורה שהייתה נסוכה על באי ישיבות אלו, ואילו על ישיבת ליובאוויטש - התהלכו שמועות כי לימוד התלמוד מוזנח בה ועוסקים שם רוב היום בקבלה, פקווה וכדומה. לא היה לי שום חשק לנסוע לשם להיות ל'מקובל'.

המש"ך ר' שמריהו במסעו והגיע לקישינב, שם ניסה להתקבל לישיבה חסידית מסויימת, אולם סגנונו ה'ליטאי' ולבושו הקצר לא היו מקובלים על מנהלי הישיבה והם סירבו לקבלו. בקישינב פגש והכיר לראשונה מקרוב,

בישיבה גופא היינו עניים מאוד ברוח התורה, ובדקדוקי המצוות והידורן - כמעט שלא היה לנו מושג. הטלית קטן, למשל, היה 'קטן' ממש, כי לא ידענו לדקדק על שיעורו. גם הקטן הזה היה 'גדול' בעינינו, ובגלל שהיינו יראים מאוד שלא לעבור עליו ח"ו בבל ייראה - הסתרנו אותו כולו בתוך המכנסיים לבל ייראה כלל...

גם בתפילין לא ידענו לדקדק כלל. והיינו קונים, הן את הציצית והן את התפילין, אצל רוכלי העיירות ('פאקן טרעגער') או בבתי המסחר. נאמן היה עלינו המוכר כי מוחזק הוא בכשרות והסתפקנו בכך. השאיפה הייתה רק להיות למדן גדול בתורה. אף הלימוד התרכז רק בסדרים ובמקצועות שמשתקפת בהם למדנות מבריקה. ייתי לה לישיבה הוועטקאית, שבגלל אופיה החסידי של העיר, למדו בה גם סדר מועד וכמעט שרכשנו את הסדר הזה בלמדנו בישיבה זו. גם בסדרים אלו, כשהיינו מגיעים לדברי אגדה, היינו מדלגים עליהם, כי מה לנו ולאגדה - הרי אין בה למדנות!

כל הדברים, לרבות התפילה, היינו עושים בדרך "מצות אנשים מלומדה": בלי שום חיות, בקרירות, בלי דקדוק. ואף זה רק בדרך אגב, כי היינו חסים מאוד על הזמן ועיקר השאיפה לרכוש ידיעה רחבה ומקיפה בתלמוד. מובן הדבר כי כיוון שזו הייתה המגמה והשאיפה, הרי אף אלו שלמדו הרבה תורה - לימוד כזה לא האציל מרוחה של תורה כלל, ולא היה שום הבדל

תחילה התלבטתי אם לנסוע לראדין לישיבת ה'חפץ חיים', משם חזרו הבחורים יראים ושלמים, או לליובאוויטש. עד מהרה גמרתי אומר שלא לנסוע לא לכאן ולא לכאן...

ניכר בינינו ובין בחורי השוק והרחוב, כי בתבנית ובמראה ובהרגש הנפש כבר השתוו. לא ניכרה על פנינו שום דקות ועדינות של בן תורה, כהתאוננות הרבי הרש"ב נ"ע בקונטרס 'עץ החיים'. אין תמה אפוא, כי לא הכרתי את חבריי, אשר פניהם כבר התעדנו ולבושם כבר נשתנה. הטלית קטן היה כשיעור, באורכו וברוחבו, ודווקא של צמר. הם היו מדקדקים שהתפילין יהיו מעור אחד וכל שאר הדקדוקים - שיהיה מונח באמצע הראש ממש וקצה התיטורה תהיה מונחת בתחילת צמיחת השיער. כדי לקיים את המצוות האלו בהידור, כמו שנאמר "התנאה לפניו במצות": טלית נאה, ציצית נאה, תפילין נאים ומהודרים (שבת קלג) - היו אנשים מומחים ויראי שמים עוסקים בהכנת דברים אלו.

המש"ך יבוא א"ה תודתנו להוצאת קה"ת על רשותם לפרסם קטעים מהספר 'זכרונותיי'

מה ליובאוויטש תובעת? המשך מעמ' 1

ללמוד על מנת לקיים. ובכך אולי נזיז משה... והעיקר: לדעת שאסור לוותר. להבין, שאין אפשרות שכשלמדנו והבנו שעלינו להתנהג אחרת, למחרת 'נוותר לעצמנו', ונאמר, "היום אני לא יכול". עלינו להתעקש על כל פרט. לדעת שהעניין רציני ונוגע לנו, עד שלא נוכל לוותר עליו כלל וכלל.

בדור הזה מקובל לחנך - וכך גם חונכנו אנחנו על ידי המשפיע ר' שלמה חיים (קסלמן) ע"ה - שעיקר העבודה צריכה להיות בקו של אהבה ותענוג באלוקות. אבל אדמו"ר הזקן כותב בתניא (בתחילת פרק מא) ש"ראשית העבודה ועיקרה ושושרה... לעורר תחילה היראה הטבעית". וכשהבסיס של יראת שמים איתן - ניתן להמשיך ולעבוד (גם) מתוך אהבה.

יעזור ה' יתברך שיפעלו הדברים בי ובשומעים, ונזכה להתנהג כפי שרבותינו נשיאנו מצפים שנתנהג.

קטע מתוך התוועדות, נכתב על ידי אחד השומעים

דאס איז ליובאוויטש

«הרז מנחם מענדל טייכמן»

דין מענין התפתח לפני חג השבועות בין כמה פעילים האם מותר להוציא את ספר התורה לגנים ול(עם שב) שדות, כדי לזכות יהודים בשמיעת עשרת הדברות...

כמובן שהפסק הגורף היה שהדבר אסור! חשבתי לעצמי: הנה לנו דוגמה מוחשית לשאלת הדור (השביעי), האם לקרב את התורה ולהורידה ליהודים ולעולם שלהם, או שמא ההפך הוא הנכון וכדברי המשנה, צריך שיהיה "וקקרבן לתורה". כלומר, את התורה כמות שהיא, פנימיותה, הלכותיה, דקדוקיה ואפילו מנהיגיה - עלינו להאחזק על היהודים ולמשוך אותם אל התורה, המורשה והירושה... דומה שבעידן המדיה וטירוף הטכנולוגיה אנו מתירים לעצמנו לעיתים דברים שלא שערם אבותינו. גרוע מכול, כאשר מנסים חלילה להפיל זאת על 'שיטתנו ודרכנו', שיטת חב"ד ליובאוויטש.

ואין לך גלות פנימית יותר מזו! דומה שהסיפור הבא ימחיש זאת טוב מכל דבר אחר:

"מישט'זיך ניט אריין"

שמעו נא רבותיי מעשה שהיה: הוא היה בחור צעיר שעדיין לא סיים את לימודיו, אך חשקה נפשו להוציא רשיון נהיגה. ישב וכתב לרבי מכתב וביקש לכך הסכמה וברכה, כאשר הוא מדגיש שהדבר יסייע לו ב'מבצעים' הקדושים. ויענהו רבנו: "מישט'זיך ניט אריין דיין תאנות מיט מייעע עניינים..." (אל תערב את תאוותיך בעניינים שלי). דומה כי בסיפור זה טמון הצורך הגדול בגיליון קדוש זה. כאשר "החושך יכסה ארץ" ואור וחושך משמשים בערבוביה, ברגעים האחרונים של הגלות... ראוי לשוב ולחדד, על מי ועל מה אפשר להמליץ ולומר בפה מלא: "דאס איז ליובאוויטש!!!"

” הוא היה בחור צעיר שעדיין לא סיים את לימודיו, אך חשקה נפשו להוציא רשיון נהיגה. ישב וכתב לרבי מכתב וביקש לכך הסכמה וברכה, כאשר הוא מדגיש שהדבר יסייע לו ב'מבצעים' הקדושים...”

"עוצם עיניו מראות ברע!"

מסופר על המשפיע הנודע, עובד אלוקים ר' ניסן נעמענאווע"ה (אותו משפיע שהיה מטיף אודות 'אתכפיא' בתאוות האכילה ועד שליטתו יש לאכול את פרוסת הלחם לחוד ואת החמאה לחוד ולא חלילה לחברם יחדיו...), שלילה אחד בהיכנסו ליחידות לפני ולפנים, אמר לו רבנו כי בתקופתנו, כאשר בחור עובר את הכביש מ-770 איסטערן פארקוואי ל-749 איסטערן פארקוואי ו"עוצם עיניו מראות ברע" ולא מביט היכן שלא צריך - זוהי "אתכפיא"!

ואנו מה נאמר היום?... באיזו דבקות ומתיקות שמענו פעמים אין ספור בשיחותיו ומאמריו הקדושים (עיין ביאור נפלא במאמר ד"ה "בכל דור ודור", י"א ניסן תשל"ד) של הרבי נשיא דורנו - כאשר לעתים קולו הקדוש נשנק מבכי - את הסיפור המטלטל של אדמו"ר הזקן בדבקותו שהיה אומר: "איך וויל זע גאר ניט; איך וויל ניט דיין גן עדן, איך וויל ניט דיין עולם הבא, איך וויל מער ניט אז דיר אליין" (אינני חפץ במאומה; איני חפץ בגן עדן שלך, איני חפץ בעולם הבא שלך, חפץ הנני אך ורק בך עצמך!). פעמים אין ספור ביאר הרבי שכל סיפור שסיפרו לנו רבותינו הקדושים ובא בדפוס ואף סיפור נורא הוד זה, שייך הדבר אלינו ועל כל פנים אָפּס קְצָה וְשָׁקֵץ מִנְהוּ! ומי זכה לראות ואינו זוכר היטב את פניו הקדושות הרציניות של הרבי בהיותו עטור בטלית ותפילין! שלא לדבר על רגעים כמו שעת הגבהת הספר תורה, כאשר פניו הקדושות של רבנו הנפכו לעתים לאדומות ואף מאוימות, כאשר היה מתקרב למרגלות הבימה

להביט טוב יותר על אותיות התורה הקדושה (ועוד מנהגים נפלאים בשעת מעשה אשר אכ"מ), ומביט במבט חודר כאשר יראת הרוממות על פניו הקדושות... ומה ואיך כל זה שייך אלינו? אפס קצהו ושמצ' מנהו לבטח שייך (לפחות שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה...).

כי אם גם זה חלילה לא? ילדינו מה יהא עליהם?... האט דאס איז ליובאוויטש!!!

הנפש הבהמית והתרופה האלוקית

רגע, והיצר הרע, מה יהא עליו? הרי בגלות אנו ודומה כי עדיין לא זכינו לשחיטתו על ידי הקב"ה... מסתבר שיחד עם האתגרים והניסיונות, צריך לנו הקב"ה את התרופה המתוקה שתשמור עלינו: "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין" (קידושין לב. וראה גם קונטרס 'עניינה של תורת החסידות' ס"ט ובהערה 114). אז זהו, שאין דרך אחרת ובחב"ד אין דרך קיצור' אלא "דרך ארוכה וקצרה". וללא קביעות עתים לתורה, ולפנימיותה בפרט, מה לעשות... עדיין לא קמה וגם לא תקום לה תרופה אחרת. באשר זוהי התרופה היחידה! לקבוע עיתים בתורת ה' ולהידבק במשה עבדו שבדורנו, על ידי לימוד תורתו, קיום הדרכותיו והליכה אורחותיו, והתבוננות מעמיקה בתואר פני קודשו נצח סלה ועד! ומתוך שמחה וטוב לבב! עדי נזכה להקמת שכינתא מעפרא בקרוב ממש, אמן כן יהי רצון.

חצי שעה ביום

«הרב ישעיהו ובר»

מומחה בעל שם לחינוך ולהקניית מיומנויות למידה

בעבודה וגיעה ובלמוד תורה - וכל זה באופן של 'יותר'. הנהגה שהיא מעבר לנדרש. הקו החסידי המנחה בכל עניין ועניין הוא אפוא - להדר, להחמיר, כאשר כל מה שימותר - מיותר.

אך כיצד נעשה זאת בפועל, מה גם שמדובר בילדים צעירים?!

התשובה על כך היא מילה אחת: מעשה! להרגיל את הילד (באופן מעשי) ללמוד יותר מהרגלו. לחנך אותו (באופן מעשי) לוותר על דברים גם כש'זכותו המלאה' לא לוותר עליהם. להדריך אותו (באופן מעשי) להקפיד על כשרות מהודרת יותר. להרגילו בעניין של אמירת תהילים בשבת מברכים. ללמד אותו שלא לוותר בענייני הלכה ומנהג אפילו על קוצו של יו"ד, גם כאשר הדבר קשה או לא נוח לו. להחדיר בו ערכים דוגמת 'אתכפיא' והתמסרות לביצוע הוראות הרבי.

ההלכה קובעת בבהירות שמחוייבות ההורים היא לחנך ולאמן את ילדיהם להיות מסוגלים ללמוד את התורה ולקיים את מצוותיה בשלמות. הנחת היסוד הראשונה היא, שהורים הם שליחי ההשגחה העליונה לגדל את ילדיהם בצורה הנכונה והמושלמת - בדרך התורה. הנחת היסוד הנוספת היא, שהיות וההורים הם השליחים לגדל את ילדיהם כרצונו יתברך, אזי הקב"ה גם נותן להם את כל הכוחות הנדרשים להם לשם ביצוע שליחותם בצורה המיטבית. וכשבהורים חסידיים עסקינן, לשליחות החינוכית נוסף עוד ערך, עיקרי ביותר - חינוך ואימון הילד לגדול ולהיות חסיד!

מה זה אומר לחנך את הילד להיות חסיד? נתבונן במובן הכי ראשוני ומהותי של המילה 'חסיד'. חסיד הוא זה הנוהג 'לפנים משורת הדין'. כלומר, כשאומרים חסיד מתכוונים בראש ובראשונה לאדם המצטיין ביראת שמים, במידות טובות הנקנות

רק דרך העשייה, דרך הדגשת המנהגים החסידיים, דרך ה'החמרות', דרך חיבור והתקשרות לרבי - נחידר בילדינו את הערך המרכזי באופן שיהיה מונח אצלם בפשטות שכל מטרתנו בעולם היא לעשות נחת רוח להקב"ה בדרך שהרבי מורה לנו.

כיצד נגרום לילדינו להפנים את המסר? המסר החסידי יופנם אם הוא יעבור לילדינו בדרכי החסידות דהיינו מתוך שמחה, אור, חיות וחום חסידיים; מתוך אהבה, יצירת קשר טוב ומתן אמון בכוחותיו הפנימיים של הילד, שהוא אכן רוצה ומסוגל להיות ילד חסידי אמיתי.

וכמובן, בעזרת דוגמה אישית (ולא רק בנוכחות הילד, שהרי ילדים קולטים היטב מי הם הוריהם 'האמיתיים'. ואם ההורים ינהגו באופן שדבריהם והטפותיהם הינם רק מן השפה ולחוץ, 'אחד בפה ואחד בלב', אזי (במקרה הטוב) הילדים גם כן יקלטו את המסר מן השפה ולחוץ ובאופן של 'אחד בפה ואחד בלב'.

כמו כן חשוב לזכור שהחינוך הוא עניין אישי ולכן עם כל ילד יולד יש להתקדם בהתאם ליכולות שלו. אם כך ננהג, בעזרת ה' גם נצליח!

” הנחת היסוד הנוספת היא, שהיות וההורים הם השליחים לגדל את ילדיהם כרצונו יתברך, אזי הקב"ה גם נותן להם את כל הכוחות הנדרשים להם לשם ביצוע שליחותם בצורה המיטבית

יש לך שאלה / דילמה בנושאי חינוך? הנך מוזמן לשלוח אלינו למדור זה.

שיחה בגובה העיניים עם איש הבמה ר' מיכאל וייגל

”אם לא מסתפקים בחלקנו (בגשמיות) אלא רוצים כל הזמן עוד ועוד, אין זמן להשקיע בנתינה לילדים, בקרבה אמיתית לילדים. בנוסף גם מאבדים את הסבלנות ואת שלווה הנפש לה אנו זקוקים בשביל להעניק לילדינו חום ואהבה

וחס פרק עול, תמיד ישאר עם ייסורי מצפון והרגשה שהוא לא בסדר.”

«« בדיוק מה שחסר לו »»

אתה מספר לנו על עיסוק נוסף שהיה לך, עם נוער נושר. זה נושא כואב ורגיש. יכול בבקשה להרחיב לנו קצת, מדוע זה קורה, והאם לדעתך יש משהו באופן חינוך הילדים שלנו שאנחנו יכולים לשנות ועל ידי זה למנוע תופעות של נשירה?

קשה לי מאוד לדבר על זה. לעניות דעתי הסיפור מתחיל הרבה קודם. כל אחד צריך לבחון היטב את ההתנהלות בבית. לא רק באופן החינוך של הילד, אלא בסולם הערכים ובסדר העדיפויות שלו. נוצר מצב שאנשים עסוקים כל הזמן בלחשוב על עצמם. רוצים לחיות בסטנדרט גבוה. להרשים את כולם. הולכים דווקא עם בגדים ממותגים ויקרים. הרבי רוצה שכולם יהיו עשירים, אבל לצערנו זה לא כך ולכן מי שחשבון הבנק שלו לא סובל מעודפים, חייב להשלים עם זה. תהיה מי שאתה ולפי מה שיש לך. אל תנסה לרמות את עצמך. אנשים נכנסים לחובות גדולים בשביל לחיות ברמה שלא מתאימה לכיס שלהם.

זה נובע מאהבה עיוורת לעצמנו, ומחוסר עבודה בדרכי החסידות. החסידות מלמדת אותנו להכיר את היכולות שלנו, ולהיות מי שאנחנו. אם אין לי כסף לקנות משהו, אני לא קונה. אני לא עושה כל מה שמתחשק לי, ולא כל מה שאני רואה שהחבר'ה עושים. הבאתי פעם להתוועדות יארצייט על אבא שלי, בקבוק משקה, לא זול, אבל גם לא יקר מדי. ראה אותי חבר, ואמר לי, "מה, זה המשקה שאתה מביאי?! אתה לא יודע איזה משקה הולך פה?". זה עצוב שאני צריך לקנות משהו יקר, גם אם ממש אין לי את הכסף לזה, בשביל לעשות "כמו כולם". ידועה

מהאור הגדול של הרבי, ולקפוץ היישר אל עומק החסידות. מי שקירב אותי, היה שליח הרבי בתל אביב, הרב יוסף גערליצקי שיחי'. הוא היה לומד איתי חסידות בערבים, אחרי שהייתי גומר את העבודה ב'משחק', וממש נשאבתי לדרך הזאת. הוא גם השקיע בי המון, ודאג לי במסירות, ממש כמו אבא. כשאבי ז"ל נפטר, הוא היה לצדידי ותמך בי. וכשהתחתנתי, הוא הביא לי סט ליקוטי שיחות במתנה.

המיוחד ברבי זה העומק והפנימיות שחודרת בכל דבר עד הסוף, בלי פשרות. אמת שאינה ניתנת לערעורים! במסגרת עבודתי ב'משחק', ובסיבובים ובהרצאות שמסרתי בכל מיני חוגים ומגזרים בציבור, יצא לי לפגוש מקרוב את הציבור החרדי. אבל את מה שקיבלתי בחב"ד ובתורת הרבי, לא מצאתי בשום מקום אחר. הרבי לוקח כל עניין ביהדות ונותן לו עומק, עם מסרים חדים ואקטואליים. אין אצלו אפילו נקודה אחת - אצל כל אדם וגם בכל עניין אחר בעולם - שאיננה קשורה לאלוקות.

הכחה חותכת לכך קיבלתי ממש בתחילת התקרבותי: עמדתי עם חברים מהישיבה בדוכן תפילין ברחוב דיזנגוף בתל אביב, ועבר שם זקן כבן 80. כשהוא ראה אותנו, פניו נהיו אדומות, והוא ירק בכעס לכיוון הדוכן שלנו. אחרי כמה דקות הוא חזר. היינו עדיין קצת בהלם, ואז הוא מספר לנו בקול סדוק: "למדתי בתומכי תמימים אצל הרבי הרייז"צ. לא הסתדרתי, פרקתי עול, ועזבתי את הישיבה, אבל שם לקחו ממני את הטעם הטוב של התפוח...". כלומר, לא משנה מה עבר עליו וכמה התרחק, את הטעם ב'עולם הזה' הוא כבר איבד.

אני התעסקתי עם נוער נושר, וראיתי את זה תמיד. אצלנו כל 'תמים' יודע וגדל על האמת הזאת. גם מי שחלילה

יש לו הרבה פנים. פעם הוא סבא חביב, ופעם חייל רוסי אכזר. לפעמים הוא קבצן מסכן, ופעמים שהוא עוטה גלימת מלך עשיר. הוא זה ר' מיכאל וייגל, אברך חסידי מכפר חב"ד, המשחק בכישרון רב בהצגות ובסרטי ילדים, על טהרת הקודש. בשיחה פתוחה שקיימנו איתו, גילינו אישיות מרתקת, ספוגה בהתקשרות לרבי, ומושרשת עמוק באורה של ליובאוויטש.

יש לך תואר של כבוד על מהפך ושינוי עמוק שעשית, משחקן תיאטרון מפורסם, לאברך חסידי וירא שמים. ספר לנו קצת על עצמך

בכל פעם שאני מספר את הסיפור שלי, אני מרגיש שזה משהו חדש, סיפור אחר. עם כל שנה שעוברת, אני מסתכל על עצמי ועל החזרה שלי בתשובה באור אחר.

נולדתי להורים ששרדו מן השואה האיומה, וגדלתי על סיפורי אמונה וגבורה יהודית, ששמעתי בכל עת מהוריי ז"ל.

יש סיפור מיוחד שמלווה אותי תמיד: כשאמא שלי היתה בת שש, תקופה קצרה לפני שהחלה השואה האיומה, בקראקוב, פולין, הייתה בביתם משרתת גויה. מידי פעם, היא הייתה לוקחת אותה לטיול. פעם אחת היא פגשה בטיול חברה גויה, ודיברה איתה בצרפתית, כדי שאמי לא תבין, דברי שנאה אנטישמיים על היהודים. כששאלתי את אמי, איך ידעה על מה הן דיברו, היא ענתה לי במשפט עמוק, משפט שמסמל את הדרך שאני עברתי ושעובר כל חוזר בתשובה: **"היא חשבה שאני בת שש, אבל היא לא ידעה את האמת שאני כבר בת אלפיים ושש"**. לכל יהודי יש נשמה יהודית. נשמה שהיא חוליה ברשרת הדורות של עם ישראל. וגם אם היא נראית כבויה, היא קיימת ויכולה להידלק בכל רגע.

ככה בדיוק אני רואה גם את אלו שחוזרים בתשובה. זה לא משהו חדש שפתאום נפל עליי. זה משהו שהיה טבוע בי עמוק, וכמו התעוררות מתרדמת, כך הוא מגיע ומתעורר.

ראית עוד דרכים ביהדות, עד שהנעת לרבי? מה המיוחדות שאתה רואה בחב"ד?

אני מודה לה' שזכיתי מאוד מהר לקבל

ההוראה של הרבי בנוגע לחתונה, שהיא צריכה להיות בדרך המיצוע, והעניין החסידי שבזה הוא העיקר, ולא להוציא הוצאות מופרזות.

איך כל זה קשור לחינוך הילדים?

חינוך הילדים הוא תוצאה והמשך ישיר לזה. הילדים קולטים שמה שרוצים ומה שמתחשק, אפשר לעשות. הם מרגישים שאנחנו צריכים להיות "כמו כולם". אצלי בבית הילדים יודעים שאין כזה מושג "בא לי" או "מתחשק לי". אם הם רוצים משהו, הם מבקשים, ואם הדבר אפשרי, יש בזה עניין, הם יקבלו בשמחה ובאהבה. אבל לא בגלל שלכל החברים יש את זה, ולא בגלל ש"בא לי". אם נחזיר בעצמנו את המסר הזה, וגם בילדינו - הם ייצאו הרבה יותר חזקים, ועם הכוחות להתמודד בכל הניסיונות שסביבם.

נקודה נוספת ועיקרית: אם לא מסתפקים בחלקנו (בגשמיות) אלא רוצים כל הזמן עוד ועוד - אין זמן להשקיע בנתינה לילדים, בקרבה אמיתית לילדים. בנוסף גם מאבדים את הסבלנות ואת שלווה הנפש לה אנו זקוקים בשביל להעניק לילדינו חום ואהבה. הדבר הראשון ששומר על הילד הוא, שהוא מרגיש שאוהבים אותו באמת, ושנותנים לו את מלוא תשומת הלב המגיעה לו. להעיר, שב"ה בשנים האחרונות קלטו את זה יותר בישיבות שלנו, שכל בחור חייב את היחס האישי, ואת תשומת הלב החמה של הצוות.

אני רוצה לספר כאן סיפור אמיתי ששמעתי מפי אחד השלוחים. אברך בא אליו וסיפר לו במרירות על בנו,

לקדש את העלון הבא
לזכות או לע"נ יקיריך:
02-5722770

לזכות
תושבי כפר חב"ד
נתרם על ידי
אחד התושבים

לע"נ
זלמן אליהו בן
נתן נטע
ציבין

לע"נ
הרב הגאון החסיד
ר' זאב דב בן יהודה לייב
סלונים ע"ה
הצלחה בגוי'ר לכל יוצאי חלציו
נלב"ע י"ד טבת תשע"ח

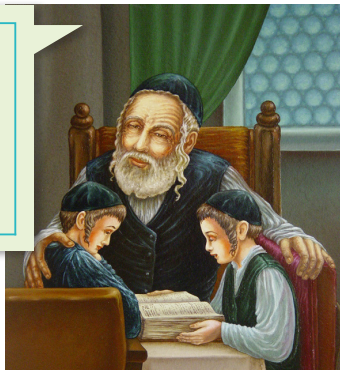
ביושר שהוא לא נכנס בטעות או כמעט בטעות, וראה דברים שלא מתאימים. **תאיר לנו קצת את העניין בדרכו של הרבי, בגישה החיובית, איך מתמודדים עם המצב הזה?**

אחזור לתחילת דברי, כששאלת אותי מה מיוחד בדרכו של חב"ד. חסיד צריך להיות אש, פנס מאיר. צריך להיות יסוד בנפשנו שאנחנו משפיעים, שלוחים של הרבי - כשאני בבית, בחנות או נוסע במכונית. שליח הוא כל הזמן שליח, 24 שעות! חסיד שמרגיש בכל עת שהוא שליח, לא ייכשל, כי הוא טרוד להשפיע. אבל חסיד שלא חי את הדבר הזה, אלא חושב שיש זמנים שהוא יכול להיות חופשי לעצמו, אפילו לדקה אחת - אין לו הגנה על נפשו!

והמשפט שאמרתי בתחילה על הרבי, חוזר כאן עם כל המשמעות: **זה העומק והפנימיות שחודרת בכל דבר עד הסוף, בלי פשרות. אמת שאינה ניתנת לערעורים!**

וכמה המכשירים האלו, והאינטרנט, יכולים להפיל ולדרדר גם בחורים ואברכים חזקים ויראי שמים. אחד הבחורים שהתעסקתי איתם, שהגיע אליי כבר במצב קשה ביראת שמים, סיפר לי איך התחילה הנפילה שלו. הכול התחיל מאיזה סרטון קצר שחבר דחף לו מול העיניים. סך הכול כמה שניות. בהתחלה הוא היה רחוק מזה לגמרי, אבל מאז, בכל פעם שהוא בא להניח תפילין, התמונות האלו צפו לו מול העיניים, והוא הרגיש שהוא לא מסוגל להניח תפילין עם מחשבות כאלו. לאט לאט הוא התחיל להתדרדר. הרבי הריי"צ נ"ע אומר, שדבר שהמוח קולט, עובר מייד ונתקע עמוק בלב. אם אנחנו רואים משהו בעייתי בעיניים שלנו, נצטרך עבודה קשה ביותר בשביל להתנתק מזה. למה אנחנו מביאים את זה על עצמנו??? קשה לי לומר את זה, אבל לצערי, אין כמעט אחד (שנחשף לתקשורת האינטרנטית) שיכול לומר

” אם נחדיר בעצמנו את המסר הזה, וגם בילדינו - הם ייצאו הרבה יותר חזקים, ועם הכוחות להתמודד בכל הניסיונות שסביבם.

ואומר לו לילה טוב! האברך מסתכל עליו ואומר לו: "להישאר ער, אין לי בעיה. לקבל אותו בחיך - זה מאוד קשה, אך אעשה את זה. אבל נשיקה? זה לא מתאים לי, ולא הסגנון בבית שלנו". אמר לו השליח בשקט: "אבל מה לעשות שזה **בדיוק** מה שחסר לך? רגש האהבה הכי גדול שמגיע לך, והוא לא מרגיש שהוא קיבל את זה!"

« כל הזמן שליח »»

איך אפשר להתמודד עם הניסיונות שהולכים ומתרבים עקב התפתחות הטכנולוגיה והמכשירים למיניהם? אין לך מושג כמה השאלה שלך חשובה,

בחור בגיל ההתבגרות, שהתחיל להתדרדר. בלילות הוא חוזר הביתה בשעות לא שעות וכו'. "הלב שלנו קרוע לגזרים", הוא אומר לו. אמר לו השליח, "יש לי עצה בשבילך, אבל אתה צריך לקיים אותה עד הסוף, ואני מבטיח לך בעזרת ה' שבנך יחזור: א. אתה נשאר ער בלילה ומחכה לו עד שהוא חוזר. ב. אתה מוסיף אליו חיך גדול, ושואל אותו לשלומו, ומציע לו משהו לשתות או לאכול. ג. אחרי זה, אתה נותן לו נשיקה,

בלתי ראויה של תמים, שבמקום להיות דוגמה חיובית חיה וליטיע בקירוב האורחים, היו דוגמה שלילית ובלתי מתחשבת כלל.

אך אודה וגם אבוש: בשבת בה לא היו איתי אורחים, כאילו נסתלקה ונתעלמה ממני כל התורה כולה. פתאום אינני רגיש כל כך להתנהגות כזאת או אחרת, פתאום יכולים לחוג סביבי אורחים ומקורבים לרוב, ואני בכלל לא רואה אותם ולא מרגיש צורך להיות דוגמה חיה.

אנו אומרים כל בוקר בתפילה, "לעולם יהא אדם...". גם אם אינך שליח רשמי, גם אם אינך בתפקיד מוגדר תחת כותרת נוצצת, **חסיד תמיד בתפקיד!** אין כנראה בית כנסת חב"ד אחד בעולם, שאין בו מדי שבת אורחים, מקורבים או אפילו מתפללים קבועים שאינם נמנים עם חסיד חב"ד. במעט התבוננות נכונה, יוכל כל אחד מאיתנו לשער מה הנזק העצום שאנו יכולים לגרום בהתנהגות שאינה הולמת; ו"מרובה מידה טובה" - איזה כוח עצום יש לכל אחד להשפיע ולקרב ב'סתם שבת', בעוד שבת רגילה בבית הכנסת השכונתי.

זמן התפילה וקריאת התורה. אבל העובדה שאף אחד מהמתפללים, לא הרב ולא הגבאי, לא ניגש אלי אפילו לא פעם אחת... מצטער, הרגשתי שאין לי מה לעשות שם, ומצאתי לי מקום תפילה אחר".

צריך להיזהר מאוד מהכללות ומהטלת אשמה גורפת. אך כן אפשר לומר, שבמעבר מהיר בין קהילות אנ"ש, במקומות שבהם אין שלוחים רשמיים ופעילים, אנו עלולים להיתקל בבעיה דומה. אפילו אנ"שים, שרגילים ביציאה למבצעים, כאלו שבשגרת יומם עובדים בכרם חב"ד, אינם מרגישים 'בתפקיד' כשהם נמצאים בקהילתם החמה והנעימה.

כשיצאו למבצעים, ידעו שבעת הזאת הם חיילים תחת משימה, יגלו רוח לחימה ויפעלו כשלוחים לכל דבר ועניין. כשהם במוסד בו הם עובדים, יתפקדו היטב וימלאו את תפקידם נאמנה. אך ברגע שהם תולים את המדים על הקולב, חוזרים לאזור הנוחות החמים והנעים, ישובו לחשוב ולפעול ככל אחד האדם.

וכך, לא רק בין אנ"ש בעלי הבתים. בשנות לימודי בתומכי תמימים, בישיבה הגדולה בכפר חב"ד, הייתי מביא מעת לעת בחורים ונערים להתארך בישיבה. ליטאים או כיבוצניקים מנוכרים. השבת כולה הייתה עוברת עליי כמרוץ מכשולים, בהשתדלות לולינית להלך עם אורחיי בין הטיפות, היכן להושיב אותם ביזאל - כדי שיהיו בסביבה רצינית ולמדנית, וליד מי להושיב אותם בחדר האוכל - כדי שלא ייתקלו בשיחות חולין מטופשות ובלתי הולמות. רתחתי בתוכי מזעם בכל פעם שנתקלתי בהתנהגות

חסיד תמיד בתפקיד!

הרב נפתלי ליפסקר

מנהל אגף הסניפים של צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו

האם היה שם? האם המקום מצא חן בעיניו? יוסי, עפעס, נשמע לא ברור. תשובתו הייתה מתחמקת. לא ויתרתי, כי הדבר היה חשוב לי פעמיים. פעם אחת, ידעתי כי שהייה בין אנ"ש, לצד קהילת חב"ד, יכולה להיטיב מאוד עם האיש. ופעם שנייה, הסתקרנתי לדעת מה מתרחש בין כותלי בית כנסת זה. כשלחצתי עוד קצת, חשף יוסי את שבלבו. הוא השתדל להישמע לא פגוע, אך בכל זאת חשף תחושה קשה של מי שנכנס לבית כנסת, ומרגיש במשך כל שעות התפילה כאילו הוא שקוף לחלוטין.

יוסי איננו חב"דניק. הוא בעל רקע ישיבתי - ליטאי, אוהד חב"ד, מעריץ גדול של הרבי, ואף נוהג לשקוע מעת לעת בלימוד מאמרי חסידות ובעיון בשיחותיו הקדושות של הרבי. וכמו רבים אחרים, שקליפת ההתנגדות הוסרה מהם, הוא גילה את החוט הפלאי המשולש: רבי - מנהיג יחיד ומיוחד בדורותיו, תורת חיים - תורת חסידות חב"ד כמותה אין למצוא בשום ארון ספרים, ומהפכת דורנו - מפעל השליחות הכלל עולמי, שמהמם את כל מי שנחשף לעוצמתו ותפארתו. כשיוסי סיפר לי שהוא עומד להעתיק את דירתו לאחת הערים הגדולות וציין את האזור בו יתגורר, ביצעתי מהר 'חישוב מסלול מחדש', והתברר לי שאין בסביבה הקרובה בית חב"ד, אך יש בית כנסת חב"ד. המלצתי לו לבדוק את האפשרות לקבוע תפילתו בבית כנסת זה, או לפחות להיכנס מעת לעת למקום. חלפו כמה חודשים, ופגשתי אותו שוב. לאחר שיחה שהתגלגלה מפה לשם, זכרתי לשאול אותו על בית הכנסת.

” כשלחצתי עוד קצת, חשף יוסי את שבלבו. הוא השתדל להישמע לא פגוע, אך בכל זאת חשף תחושה קשה של מי שנכנס לבית כנסת, ומרגיש במשך כל שעות התפילה כאילו הוא שקוף לחלוטין... ”

צימר בצפת
בהר כנען
 במיקום מעולה
 מאמץ אכילא ומשפחה
 050-8770286

לפרסום חייג עכשיו:
02-5722770

הסעות
 4/6/8
נוסעים

בכל רחבי הארץ

אגודת אומיץ פתאון חיגרי!
 050-7458886

מתוך שיעורי הרב **מנחם מינצברג**, צפת
משפיע ומרצה בכיר בענייני השעה
נערך ע"י אחת התלמידות

” כדי לנצח את המלחמה חייבים ולהבין את מהותה. אם נכחיש את עצם הבעיה או נתעלם ממהותה - לא נוכל למגר אותה לעולם

ישנו ביטוי שמקורו בשפה האנגלית: "הפיל שבחדר". ביטוי זה רומז למצב מוגחך שבו בחדר נמצא 'פיל ענק', אבל הנוכחים מעדיפים להתעלם מקיומו ולדבר על נושאים אחרים שיותר נוח ונעים לדבר עליהם. כלומר, על הפרק עומד נושא גדול ובווער, שהכול יודעים על קיומו ועל הצורך לעסוק בו, ובכל זאת מעדיפים להתעלם ממנו ולדון בנושאים אחרים.

לדוגמה: העניין של גאולה ומשיח החל להעסיק את הרבי לכל אורך השנים והוא לא חדל לדבר ולעורר עליו. מדובר בנושא מרכזי ביותר - ואולי אפילו המרכזי ביותר - ביהדות, ובכל זאת בציבורים אחרים נטו להתעלם ממנו ואף חשו חוסר נוחות לעסוק בו. הרבי אף פעם לא נרתע מלעסוק בסוגיות בוערות, גם אם הן מצריכות לפרוץ חומות ולשבור מוסכמות.

משחר ילדותנו אנחנו יודעים על מלחמת היצרים המתחוללת אצלנו בתוך הלב. כחסידי חב"ד, אנו אף מודעים לעומק שהוסיף לכך האדמו"ר הזקן בתניא: המלחמה היא לא רק בין שני יצרים, אלא בין שתי נפשות המנהלות ביניהן מלחמה בלתי פוסקת "על הגוף וכל אבריו". כל אחת מהן רוצה לשלוט במאת האחוזים על התבונה, הרגשות, המחשבות, הדיבורים והמעשים שלנו ובעצם על התוכן שימלא אותנו. המטרה של הנפש האלוקית היא, כמובן, לנצח את הנפש הבהמית ולהכניעה.

דור דור והתמודדויותיו. לפני מאה שנה נלחמו בגלי ההשכלה ההרסניים והיה צריך לאזור כוח רב על מנת לא להיסיף. לפני שישים-שבעים שנה התמודדו עם שלטון קומוניסטי רודף ואכזר. ובדורנו אנחנו נלחמים ברחוב שפורץ לתוכנו בכל מיני אמצעים טכנולוגיים. בכל דור המטרה הייתה להפוך את המלחמה הזו למוצלחת ולנצח בה. אבל כדי לנצח את המלחמה חייבים תחילה להכיר בה ולהבין את מהותה. אם נכחיש את עצם הבעיה או נתעלם ממהותה - לא נוכל למגר אותה לעולם.

הלוואי היינו יכולים להרשות לעצמנו להתעלם מבעיות התקופה ולהתעסק אך ורק אם דברים נעימים ומשמחים. ללמוד עוד שיחת קודש ולהעמיק בעוד מאמר חסידות. אבל יש זמנים שבהם מוכרחים להציף את הבעיות ולהעלותן למודעות. רק כך נוכל גם לרכוש כלים שיעזרו לנו לנצח את המלחמה.

המשך בעלון הבא א"ה

מכתבים למערכת

הינ ויכות א' דעה להינ שלילת הדרך

לכבוד מערכת 'ליובאוויטש'

שמחתי לשמוע על היוזמה המבורכת - הוצאה לאור של עלון קבוע לחיזוק דרכי החסידות. כשאומרים בימינו "חיזוק דרכי החסידות", אין הכוונה רק להנחת תפלין דרבנו תם או ללימוד הרמב"ם היומי ושיעורי חת"ת, ואפילו לא ללימוד וחשיבת דא"ח לפני התפילה או להתוודעויות חסידיות, אלא לדברים הנוגעים לעצם קיום דרך החסידות ואף לעצם היהדות.

כידוע (ומבואר הרבה במכתבי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לשואלים ולמקשים), תורת החסידות באה לחזק את יסודות היהדות. מצד אחד, ננתה תורת החסידות וחסידות חב"ד משמעות חדשה ועמוקה לחיי התורה והמצוות ומילוי שליחות הנשמה בעולם הזה. ומצד שני, לא באה אלא לחזק את כל מה שהיה עד עתה, אבל בתוספת חיות ופנימיות וכו'.

כיוון שכך, יש להדגיש שוב ושוב, וזהו מסר עיקרי שצריך העלון להעביר לקוראים, שהחסידות נועדה לכל לראש ליהודי שומר תורה ומצוות קלה כבחמורה, ורק מפני צוק העתים לפעמים הסדר הוא הפוך - תחילה לימוד רעיונות החסידות ועל ידי זה התקרבות יותר לתורה ומצוות.

מופשטות < כתנאי להצלחה

הרב **זלמן נוטיק** שי'
משפיע בישיבת תורת"ל ראש"צ

יש

הצלחתו של שליח מותנית בארגז כלים שהוא נושא איתו לחיים. ארגז זה מכיל מחד גיסא, כלים רוחניים (הקפדה על תפילה בציבור, חת"ת, רמב"ם וכו') ומאידך גיסא, כלים גשמיים (לבוש הולם, יכולת התנסחות משובחת, תקשורת בינאישית טובה ועוד).

שיחשבו, כי ככל שהשליח יתמצא יותר בהוויות העולם, כן ייטב. ולעומת זאת מופשטות ועודף חסידישקייט עלולים להוות מכשול בדרך להצלחתו לכבוש את מקום שליחותו.

סימוכין לכך יכולים הם למצוא במקורותינו ואף בשיחות הקודש של הרבי. ולדוגמה: "אזלת לקרתא הלך בנימוסיה" (הגעת לעיר, נהג בנימוסיה) או "תלמיד חכם שנמצא רב על בגדו, חייב מיתה".

אבל האמת היא שהצלחת השלוחים בכל קצווי תבל היא הצלחה אלוקית שאין לה כל סיבה בדרכי הטבע, וכוחו של המשלח הוא הגורם האחד והיחיד להצלחתם. וככל שהשלוחים יהיו חדורים יותר בנקודה הזו, כך תגדל הצלחתם. ואילו חוויית ה"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החייל הזה" חוסמת את האנרגיה האלוקית של המשלח. כי רק דבר אחד יכול להעלים את גילוי כבוד ה', והוא הישות והאגו.

זאת ועוד: ככל שהשליח מופשט יותר ומונח יותר באלוקות ועוסק בעבודת התפילה ובקריאת שמע שעל המיטה בכוונה; ככל שיש לו קביעות עיתים לתורה בנגלה ובחסידות, ומיותר לומר ככל שהוא מקפיד יותר על התקנות ועיקר העיקרים על ציור פניו הקדושות של המשלח; ככל שהוא חדור בהכרה שאין לשליח מציאות משל עצמו וכל עניינו הוא ידו הארוכה של הרבי המשלח (ואף זה גופא שזכה להיות שליח אין זה מצד זכויותיו המיוחדות, כי אם רק בגלל שכך בחר המשלח בבחירה שלמעלה מטעם ודעת) - אלה הדברים ורק אלה אשר יהיו ערובה האמיתית להצלחתו.

נכון אמנם כי עליו ללכת עם עניבה ולהשתדל ששרוכי נעליו לא יגררו על הארץ, אבל אין הפירוש שינוסוים אלה הם סיבת הצלחתו, ואין להם כל תפיסת מקום אלא מפני שהרבי רוצה שכל דבר יבוא בהתלבשות בדרכי הטבע.

ואכן, לאורך כל השנים ראה ראינו כיצד דווקא השלוחים שהיו חדורים בהתקשרות אין קץ לרבי ולהוראותיו הקדושות, וחסידותם קדמה ליכולותיהם הפרקטיות, זכו והקימו אימפריות גדולות ומשגשגות.

עלינו לחנך את תלמידי התמימים, שיציאתם לשליחות תהיה ספוגה וחדורה בחוויה שכותרתה היא "אין עוד מלבדו". שהקב"ה הוא בעל הבית על העולם. וככל שנחזק יותר את צד הפשטה וההתנערות מנימוסי והליכות העולם ("כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לכל ענייני עולם הזה"), בבחינת "אלוקות בפשיטות ועולמות בהתחדשות", כך תגדל הצלחת השלוחים בהפיכת עריהם ומדינותיהם למקומות של תורה ויראת שמים.

אנו מחכים למכתבים שלכם, במגוון הנושאים הנידונים בעלון זה, וכן בנושאים נוספים הקשורים לחיזוק יראת השמיים ודרכי החסידות של הדור השביעי.

שתפו אותנו בהגיגים ובהרהורים, יחד נחזק ונתחזק ונביא משיח נאו!

פקס 02-5324679
chabad@chasdei.org

כוונתי לכך, שנראה שחלק מאיתנו רואה את חסידות חב"ד ותוספותיה-מנהגיה כדרך עצמאית שלא תמיד חייבת לעלות בקנה אחד ח"ו עם הנורמות המבורכות הקיימות אצל רוב שומרי תורה ומצוות והחרדים לדבר ה'. מדובר בטעות ובבלבול הנובעים מן המאבק (המוצדק) בחסרונות (כמו גם בעיוותים) של חוגים או אנשים מקרב היהדות החרדית. אך ברור לכל בר דעת כי הוויכוח על הדעה או השיטה בנקודה מסוימת, אינו שולל חלילה את דרך החיים של יהודי חרדי (על כל פנים כפי שמצופה מיהודי המגדיר עצמו חרדי), בהקפדה ובהידור בתורה ומצוותיה, ובזהירות מדברים שמקומם מחוץ למחנה ישראל.

יהי רצון שתצליחו במשימה החשובה, לעורר את אנ"ש שיחיו, מתוך אהבה גלויה ותוכחה מסותרת, להיות בעצמם ולהנהיג את בני ביתם, בבית ובשדה, בבית הכנסת ובבית המדרש, כפי רצונו הקדוש של כ"ק אדמו"ר, שעל ידי זה יגרמו לו נחת רוח נפלא, ותשרה ברכת ה' בכל בתי אנ"ש, אור במושבותם - גשמי ורוחני, בתוככי כל אחב"י עד לגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש.

הרב אלישיב הכהן קפלון

משפיע בישיבת 'תומכי תמימים', קרית גת